



La furgoneta

Direcció: Eloy Calvo **Guió:** Martín Tognola, Ramon Pardina (novel·la gràfica: Martín Tognola, Ramon Pardina) **País:** Espanya **Durada:** 89 min **Any:** 2025
Gènere: Comèdia dramàtica **Interpretació:** Pol López, Martina Lleida, Richard Farré, Aimar Vega... **Música:** Marc Parrot **Fotografia:** Anna Molins **Distribuïdora:** Sideral Cinema **Estrena a Espanya:** 20/06/2025
No recomanada per a menors de 7 anys
Versió original en català

SINOPSI

L'Ós (Pol López), un home divorciat de 45 anys, viu amb la seva filla de 6 anys en una furgoneta a Barcelona mentre intenta reconstruir la seva vida. Acompanyat per un grup de personatges peculiars, intenta recuperar estabilitat, però el casament de la seva ex el porta al límit. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Viure sobre rodes pot semblar un acte de llibertat, però sovint amaga una batalla per mantenir la pròpia dignitat

La furgoneta, dirigida per Eloy Calvo, és una proposta que sorprèn pel seu to entre la comèdia lleugera i el drama social. Basada en un còmic, com ja hem vist en altres adaptacions com *La casa*, la pel·lícula integra molt bé elements visuals de dibuix, amb animacions subtils i molt ben encaixades dins la narració. Aquests moments ajuden a comprendre millor l'imaginari intern del protagonista, l'Ós, interpretat per un immens Pol López, que sosté tota la pel·lícula amb una interpretació plena de veritat i naturalitat.

La pel·lícula aposta per una producció minimalista on la furgoneta no només és un espai físic, sinó també una metàfora emocional. La direcció d'art està ben treballada dins d'aquesta simplicitat i ajuda a crear una atmosfera creïble i propera. En canvi, la posada en escena i el muntatge són correctes però potser massa plans, sense aportar un estil visual fort que remarqui els moments clau. La música, igual que molts altres elements de producció, està ben integrada i acompanya la història sense voler destacar.

La furgoneta, sense renunciar a l'esperit de *feelgood movie*, parla de temes complexos com la precarietat econòmica, la pèrdua d'un llar o la necessitat de reconstruir vincles familiars. El to amable fa que sigui una proposta ideal per veure en família i obrir converses sobre realitats sovint difícils de tractar. Tot i així, a vegades fa la sensació que la pel·lícula gira una mica massa sobre els mateixos temes i li falta fer un pas més enllà en el seu desenvolupament.

És fàcil pensar en paral·lelismes amb altres pel·lícules com *Nomadland*, encara que aquí la història té un caràcter molt més mediterrani i proper. També recorda a *Llovas*, *Llovisión*, on curiosament també brillava Pol López, però amb més capes narratives.

Tot plegat fa de *La furgoneta* una pel·lícula honesta i senzilla, que suma dins del moment que viu el cinema català, amb iniciatives com les de 3Cat Cinema apostant per històries més petites i humanes

S'hauria de veure?

Pel que explica i per com ho explica, *La furgoneta* mereix ser descoberta amb la calma que només permeten les petites històries honestes.

Guillem Thorson – areavisual.cat